

«Ανθρωπιστικό» «πρόβλημα» «προσφύγων»

Η Ευρώπη πολιορκείται από αθρόες μεταναστευτικές ροές. Αυστρία, Σλοβενία, Σερβία, Κροατία και άλλες χώρες κλείνουν τα σύνορά τους εμποδίζοντας τους μετανάστες να προχωρήσουν βαθύτερα στην Ευρώπη. Αντίστοιχα πράττουν Ουγγαρία (που υψώνει νέο φράχτη 200 χιλιομέτρων στα σύνορά της με Σερβία και Κροατία), Πολωνία, Τσεχία και Σλοβακία, ενώ κάμποσες ακόμα χώρες ξεκινούν να διενεργούν ή εντείνουν τους ελέγχους στα εσωτερικά σύνορά τους. Οι διατάξεις της συνθήκης Σένγκεν για ελεύθερη κυκλοφορία μεταξύ των χωρών της ζώνης αναστέλλονται σε Γερμανία, Αυστρία, Ουγγαρία, Σουηδία και Δανία, ενώ νέα συνθήκη υπογράφεται μεταξύ Ε.Ε. και Τουρκίας, σύμφωνα με την οποία η Τουρκία θα αποτρέπει τη μετανάστευση από τα εδάφη της προς την Ε.Ε. έναντι οικονομικής ενίσχυσης, ενώ όσοι τελικά καταφέρνουν να εισέρχονται στην Ελλάδα, θα πρέπει να καταθέτουν αίτηση ασύλου ανεξάρτητα από τη χώρα του πραγματικού τους προορισμού, ειδήλως θα απελαύνονται πίσω στην Τουρκία. Για κάθε έναν μετανάστη που δεν πληροί τις προϋποθέσεις κι επιστρέφεται στην Τουρκία, ένας άλλος Σύρος μετανάστης θα επανεγκαθίσταται στην Ε.Ε. Οι θέσεις επανεγκατάστασης θα φτάσουν αρχικά μέχρι τις 18.000, στη συνέχεια ίσως προσαυξηθούν κατά 54.000 ακόμα, και μετά βλέπουμε.

Όμορφα και κανιβαλικά πράγματα συμβαίνουν στην Ευρώπη λοιπόν. Εδώ όμως θα εξετάσουμε την ελληνική περίπτωση και θα μιλήσουμε για την πραγματικότητα της χώρας που, ενώ «ξέρει από προσφυγιά», «αναγκάζεται από τους εταίρους της να εφαρμόζει σκληρές μεταναστευτικές πολιτικές».

Με την εκβιομηχάνισή της στις αρχές της δεκαετίας του 1970, κι ενώ μέχρι τότε επρόκειτο για χώρα εκροής μεταναστών, παρατηρείται η πρώτη εισροή μεταναστών στην Ελλάδα. Οι μετανάστες αποτελούνταν από άνδρες κυρίως από ασιατικές χώρες (Ιράκ, Ινδία, Πακιστάν, κ.ά.) αλλά και την Αφρική (Αίγυπτος, Σουδάν, Αιθιοπία) που έρχονταν να κάνουν τις βαριές δουλειές σε ναυπηγεία και λιμάνια, και γυναίκες από τις Φιλιππίνες που έρχονταν να εργαστούν ως οικιακές βοηθοί, δηλαδή να σφουγγαρίσουν τα σπίτια των αστών, να μεγαλώσουν τα βλαστάρια τους και να γηροκομήσουν τους γέροντες τους. Οι εισροές αυτές ήταν «ελεγχόμενες» και προσωρινού χαρακτήρα, δηλαδή σε όσους και όσες εισέρχονταν στη χώρα, τους επιτρεπόταν να παραμείνουν μόνο για όσο διάστημα υπήρχε ανάγκη για τις υπηρεσίες τους.

Από τα μέσα της δεκαετίας του 1980 λαμβάνουν χώρα οι πρώτες μαζικές, «παράνομες» εισροές μεταναστών. Με

την πτώση των σοσιαλιστικών κυβερνήσεων, οι πρώτοι μετανάστες που φτάνουν στην Ελλάδα προέρχονται αρχικά από την Πολωνία (1985) και ύστερα από τη Ρουμανία και τη Βουλγαρία. Το μεγαλύτερο κύμα μετανάστευσης όμως πραγματοποιείται στις αρχές της δεκαετίας του '90 όταν με την πτώση της ΕΣΣΔ, τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας και την πτώση του καθεστώτος Χότζα στην Αλβανία έχουμε μετανάστευση από γειτονικές βαλκανικές χώρες, με πρώτη την Αλβανία, χώρες της πρώην ΕΣΣΔ της κεντρικής-ανατολικής Ευρώπης αλλά και από την Ασία και την Αφρική. Είναι τότε που έρχονται στο προσκήνιο του δημόσιου λόγου ρατσιστικά στερεότυπα σαν του αλβανού εγκληματία που απειλεί τη ζωή και την ιδιοκτησία, και της ουκρανίδας πόρνης που απειλεί τον θεσμό της αγίας ελληνικής οικογένειας.

Στις αρχές της δεκαετίας του 2000, με την ταξική ειρήνη να απειλείται από την επικείμενη έκρηξη της φούσκας ευμάρειας, ο δυτικός καπιταλισμός εφνύρε στο πρόσωπο του οπισθοδρομικού μουσουλμάνου τον εχθρό που θα ξανασυσπείρνε το κοινωνικό σώμα, και του κήρυξε τον πόλεμο. Όπως τόσες φορές στο παρελθόν, ο πόλεμος αυτός ήταν η απάντηση των αφεντικών στην κρίση τους. Η πολεμική βιομηχανία θα ερχόταν σε πλήρη ανάπτυξη, τα προϊόντα της θα προκαλούσαν τη φυσική καταστροφή ενός τόπου για να ακολουθήσει η ανοικοδόμησή του, ενώ το πλεονάζον εργατικό δυναμικό θα εξοντωνόταν. Μόνο κέρδη για τα αφεντικά, αλλά δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο και για τις εργάτριες και τους εργάτες.

Ενώ λοιπόν τα αφεντικά επιλύουν τις διακρατικές διαφορές τους με πολέμους που μαίνονται σε πολλές περιοχές της Ασίας και της Αφρικής, οι μουσουλμάνοι εργάτες εξαναγκάζονται να εγκαταλείψουν τις εστίες τους και να αναζητήσουν ανθρώπινη διαβίωση στην Ευρώπη. Σύμφωνα με τον εσμό δημοσιογράφων, επιστημόνων, μπάτσων και κάθε λογής ιδεολόγων που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη, αυτή η μετανάστευση δεν μπορεί παρά να επηρεάσει επί τη χείρω τη ζωή του δυτικού πληθυσμού, κι άρα ένα δεύτερο μέρος των πολέμων εναντίον των ίδιων ανθρώπων πρέπει να διεξάγεται στα σύνορα και το εσωτερικό των δυτικών κρατών που αποτελούν προορισμό ή πέρασμα. Το μέτωπο αυτό μάλιστα, μας λένε οι επαγγελματίες ρατσιστές των αφεντικών, είναι αμυντικό απέναντι στον μουσουλμάνο εργάτη - δυνητικό ισλαμιστή τρομοκράτη, που πλέον συνιστά εθνική απειλή. Έτσι, κράτη και αφεντικά καταφέρνουν να επιβάλουν τον φόβο, να αποσπάσουν την κοινωνική συναίνεση για τον περαιτέρω εξοπλισμό και τη

στρατιωτικοποίηση των μπάτσων που αναλαμβάνουν ακόμα περισσότερες αρμοδιότητες, να βγάλουν τον στρατό στους δρόμους των πόλεων, να επιβάλουν εντέλεια την πειθαρχηση της εργασίας και τον έλεγχο της κινητικότητας των εργατών, δηλαδή της μετανάστευσης.

Για να το πούμε απλά, ο ρατσισμός είναι το ιδεολογικό εργαλείο του καπιταλισμού για τη διαίρεση κι αποδυνάμωση της εργατικής τάξης, ώστε να την κρατάει πειθαρχημένη και απόλυτα διαχειρίσιμη, σε καθεστώς παρανομίας ή ημι-παρανομίας και υπό το κράτος συνεχούς φόβου. Το αποτέλεσμα είναι η παράνομη, και άρα φθηνή και ανασφάλιστη εργασία. Σου λέει το αφεντικό, «θα δουλέψεις εξοντωτικά ωράρια στις πιο βαριές δουλειές, ανασφάλιστος και για ένα κομμάτι ψωμί, για όσο ακριβώς διάστημα σε χρειάζομαι, κι αν τολμήσεις να διεκδικήσεις οτιδήποτε περισσότερο, αναλαμβάνει η αστυνομία».

Πίσω στα διακρατικά, η Συρία αποτελεί πεδίο δόξης λαμπρόν και για το ελληνικό κράτος, το οποίο έχει επιδείξει μεγάλη σπουδή να εμπλακεί σε έναν πόλεμο στα ανατολικά της Μεσογείου. Τη στρατηγική αυτή ακολουθούν απαρέγκλιτα και οι δύο τελευταίες συγκυβερνήσεις. Είτε με πασόκο Βενιζέλο, είτε με όψιμα συριζαίο Κοτζιά, τα εθνικά συμφέροντα παραμένουν ακλόνητα. Και η συμμετοχή σε μια πολεμική σύρραξη στη Συρία είναι εθνικά συμφέρουσα γιατί θα ισχυροποιούσε τη θέση και τον ρόλο του ελληνικού κράτους στην Ανατολική Μεσόγειο, και θα του επέτρεπε να αξιώνει να διεκδικεί ακόμα πιο έντονα ένα τεράστιο κομμάτι της για πισίνα ιδιωτικής χρήσης (ΑΟΖ) και 10 ναυτικά μίλια εθνικού εναέριου χώρου. Παράλληλα, νέες ευκαιρίες κερδοφορίας θα παρουσιάζονταν για το ντόπιο κεφάλαιο και τη μαφία, με την άνθιση του εμπορίου όπλων και νόμιμου ή λαθραίου πετρελαίου (βλ. για παράδειγμα την περίπτωση του ειδικού στο σπορ Μελισσανίδη), την ανοικοδόμηση πόλεων και υποδομών, τις επενδύσεις σε κατεστραμμένες περιοχές.

Κι αν το κράτος μας δεν μπορεί να κρύψει τη βιασύνη του για συμμετοχή στον πόλεμο σε μια χώρα αποστολής μεταναστών, τότε για το κομμάτι του πολέμου που διεξάγεται εναντίον των μεταναστών στα σύνορα και το εσωτερικό των κρατών υποδοχής αποτελεί το προκεχωρημένο φυλάκιο της Ευρώπης. Όντας σύνορό της, αναλαμβάνει την ανακοπή της πορείας των μεταναστών προς τις ενδότερες περιοχές, απωθώντας τους, συλλογίζοντάς τους και αποθηκεύοντάς τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, ή επαναπροσθώντας τους, με τον πρωτεύοντα ρόλο εκχωρημένο πού αλλού, σε μπάτσους και στρατό.

Η στρατηγική του ελληνικού κράτους, όπως και κάθε κράτους υποδοχής, είναι να αφήνει τελικά μετανάστες να περνάνε τα σύνορα, παρά τις δηλώσεις περί προσπάθειας για το αντίθετο, αφού πρώτα ορθώσει μπροστά τους κάθε πιθανό κι απίθανο εμπόδιο. Στη συνέχεια, η παραμονή τους στη χώρα

πρέπει να είναι εξίσου δυσχερής, προσωρινή κι επισφαλής. Βαριές και κακοπληρωμένες δουλειές (οι λεγόμενες κωλοδουλειές) με εκμεταλλευτές αφεντικά και αφεντικά - μαφιόζους στις καλές περιπτώσεις, συνεχείς έλεγχοι με ξύλο κι εξευτελισμούς από τους μπάτσους, συλλήψεις και εγκλεισμοί αορίστου χρόνου σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Στον πυρήνα, ένα νομικό πλαίσιο που δεν αντιμετωπίζει τον μετανάστη ως πολίτη, αλλά ως εργάτη και δη παράνομο, ο οποίος προκειμένου να παραλάβει άδεια αυστηρά προσωρινής νομιμοποίησης της ύπαρξής του, καλείται να πληροί παράλογες προϋποθέσεις (π.χ. να του έχει κολλήσει εργοδότης ένσημα για ένα ορισμένο διάστημα κατ' ελάχιστο, ενώ κατά τα άλλα είναι «παράνομος»), να περάσει από μια δαιδαλώδη γραφειοκρατική διαδικασία γεμάτη αγκυλώσεις, να προσκομίσει δικαιολογητικά σε απρόθυμους υπαλλήλους χωρίς να μιλάει τη γλώσσα και να ελπίζει ότι αν ποτέ την παραλάβει τη ρημάδα την άδεια, δεν θα είναι ήδη ληγμένη. Γιατί αν είναι, τότε απλά ο μετανάστης τίθεται εκ νέου σε καθεστώς παρανομίας και κινδυνεύει να συλληφθεί και να εγκλειστεί για αυθαίρετο διάστημα προτού είτε απελαθεί, είτε διοχετευτεί στην αγορά παράνομης και υποτιμημένης εργασίας αν και όταν υπάρξει ανάγκη. Και φτου κι απ' την αρχή.

Τα πράγματα είναι απλά. Όσο δυσκολότερη η είσοδος και η παραμονή στην ελληνική επικράτεια, τόσο πιο παράνομος ο μετανάστης, και τόσο περισσότερο εμποδώνεται η ιδέα της αναλωσιμότητας, με αποτέλεσμα την πειθαρχηση. Οι ευσεβείς πόθοι και οι πράξεις αφεντικών και κράτους το μαρτυρούν.

Εντωμεταξύ, αυτόν τον ρόλο της εμπροσθοφυλακής των ευρωπαϊκών συνόρων το ελληνικό κράτος τον αναλαμβάνει φυσικά με το αζημίωτο. Το ευρωπαϊκό χρήμα ρέει ζεστό για τις ανάγκες του στρατομπατσικού συμπλέγματος και την κατασκευή στρατοπέδων συγκέντρωσης, κι όσο πιο δραματικές οι εικόνες έκτακτης ανάγκης στα νησιά του Αιγαίου κι αλλού, τόσο μεγαλύτερη η πίεση για διάθεση κονδυλίων. Και κοντά στην κρατική γλάστρα της μεταναστευτικής διαχείρισης ποτίζεται και ο βασιλικός μιας σειράς ιδιωτών που ξεκινάει από τις ΜΚΟ και τους ειδικούς τους, τις εταιρείες (εντελώς υποτυπώδους) σίτισης, τα συνεργεία καθαρισμού και τους σεκιουριτάδες, και φτάνει μέχρι τις αποθήκες αναλωσιμων που τροφοδοτούν τα στρατόπεδα και την καντίνα από την οποία τρώνε σάντουιτς στο διάλειμμά τους οι ανθρωποφύλακες. Η ροή του χρήματος προετοιμάζει με υλικούς όρους το έδαφος για το ιδεολογικό επιστέγασμα του ρατσισμού.

Όσο για την αριστερή εκδοχή του ελληνικού κράτους, και κανένα στρατόπεδο συγκέντρωσης δεν έκλεισε, κι ένα σωρό hot spots για το πλήρες φακέλωμα μεταναστών και προσφύγων άνοιξε ώστε να γνωρίζει ανά πάσα ώρα και στιγμή τον ακριβή αριθμό διαθέσιμης υποτιμημένης

εργατικής δύναμης, και την Ειδομένη εκκένωσε εν ριπή οφθαλήμου ασκώντας βία σε καθεστώς μυστικότητας, και την υπογραφή μεταναστών για την απέλασή τους απέσπασε βία, και υπερεξουσίες σε περίπολα του NATO και του Frontex στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα εκκώρνησε, και το τείχος του Έβρου για το οποίο κάποτε διαρρήγνυε τα ιμάτιά της δεν έριξε, κι ένα σωρό μετανάστριες και μετανάστες παραμένουν έγκλειστοι επ' αόριστον στο Ελληνικό κι αλλού. Αλλά με βαριά καρδιά...

Το ελληνικό κράτος λοιπόν και καθόλου έρμαιο των μεταναστευτικών ροών, δήθεν αδυνατώντας να προστατέψει τα σύνορά του δεν είναι, όπως καταλογίζει η δεξιά αφήγηση, και μια χαρά μεταναστευτική πολιτική εφαρμόζει για την «επίλυση» του «προβλήματος» παρά τα όσα καταγγέλλει η αριστερή αφήγηση. Και πάντως δεν είναι καθόλου άμοιρο των ευθυνών του, μιας και δεν είναι απλά αποδέκτης μεταναστών, αλλά συντελεί ενεργά και συνειδητά στον εκτοπισμό τους υποστηρίζοντας στρατιωτικές επιχειρήσεις είτε αφ' εαυτού του, είτε ως μέλος ευρύτερων συμμαχιών.

Η θεωρία όμως στην οποία έχουν επενδύσει τα λεφτά τους οι φωστήρες του αριστερού μας κράτους, η ερμηνεία που νομίζουν ότι τους αποστασιοποιεί από τη δεξιά και τους φασίστες είναι ότι το μεταναστευτικό «πρόβλημα» είναι ανθρωπιστικό. Λες και ο διττός πόλεμος που διεξάγει το ελληνικό κράτος εναντίον των μεταναστών δεν είναι ταξικός, αλλά είναι ζήτημα ανθρωπίνων δικαιωμάτων που καταστρατηγούνται. Στο οποίο ζήτημα μάλιστα καλείται να δώσει λύση ο εγγυητής όλων των δικαιωμάτων, δηλαδή, οποία ειρωνεία, το ίδιο το κράτος. Λες και η παρουσία των μεταναστών εργατών, των ξένων, σε τούτον τον τόπο είναι ένα φυσικό φαινόμενο που ήρθε και κάποια στιγμή θα παρέλθει και κανένα κοινό δεν έχουμε με αυτούς οι ντόπιοι εργάτες, αλλά το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να τους βοηθήσουμε για λόγους ηθικούς. Κι εδώ έρχεται η φιλάνθρωπία να συμπληρώσει το στρεβλό κατασκεύασμα του ανθρωπισμού. Λειτουργώντας πάντα κάθετα από πάνω προς τα κάτω, παρακινεί τον αποδέκτη να παραιτηθεί του αγώνα για διεκδίκηση κι ανατροπή της κατάστασης και να αναμένει καρτερικά χείρα βοηθείας. Παράλληλα, και εξίσου χρήσιμα, καθνσυχάζει αυτόν που την προσφέρει θυμίζοντάς του την απόσταση που τον χωρίζει από τον ευεργετούμενο.

Η άλλη έννοια που επέλεξε να υπερπροβάλει η αριστερή διαχείριση του μεταναστευτικού «προβλήματος» είναι αυτή του πρόσφυγα. Έξυπνη επιλογή, καθώς καταφέρνει αφενός να κρατήσει ικανοποιημένο το ευαίσθητο ακροατήριό της εκμεταλλευόμενη τις συνδηλώσεις του όρου και παρουσιάζοντας ένα ανθρωπιστικό, φιλεύσπλαχνο προφίλ, κι αφετέρου να εξυπηρετήσει τις πάγιες σκοπιμότητες της κυριαρχίας. Έτσι, μετά τον διαχωρισμό της εργατικής τάξης σε έλληνες και ξένους, είχαμε τον περαιτέρω κατακερματισμό του πολυεθνικού τμήματός της σε «νόμιμους» ή

«νομιμοποιημένους» και «λαθραίους», και εσχάτως σε καλοδεχούμενους «πρόσφυγες» κι απλούς «μετανάστες» που, τι να κάνουμε, δεν χωράνε άλλοι. Ομοιογουμένως, η διαχωριστική αυτή γραμμή στο σώμα της πολυεθνικής εργατικής τάξης από το αριστερό κράτος ηχεί πιο κομψά. Κι ως γίνονται λάστιχο στα χέρια της εξουσίας οι προϋποθέσεις για την επίσημη αναγνώριση του προσφυγικού στάτους σε έναν μετανάστη, κι ως υπάγεται για άλλη μια φορά αυτή η εξουσία στο Δημόσιο Τάξος. Παραμένει όμως εξίσου ωφέλιμος αυτός ο διαχωρισμός για την κυριαρχία, γιατί κρατάει τους εργάτες και πάλι διαιρεμένους, αδύναμους, χειραγωγήσιμους και φθηνούς.

Συμπυκνώνοντας λοιπόν την αριστερή αφήγηση της κυριαρχίας, έχουμε «ανθρωπιστικό» «πρόβλημα» «προσφύγων», με ολίγη ανέξοδη «αλληλεγγύη» προς ανθρώπους περαστικούς, γιατί αν προτίθεντο να μείνουν εδώ, θα ήταν απλά και ξεκάθαρα ανεπιθύμητοι. Κάθε όρος με τα δικά του εισαγωγικά, για να αναδεικνύονται ξεχωριστά οι ντριμπλές της αριστερής δικιάς της αφεντικίσιας γλώσσας. Κι αν κανείς νομίζει ακόμα ότι οι ντόπιοι εργάτες δεν είναι στην ίδια μοίρα, ότι δεν έχουν να ανησυχούν για κάτι, τότε πλανάται πλάνην οικτράν. Ήδη, οι μισθοί για την συντριπτική πλειοψηφία και των ντόπιων έχουν πιάσει πάτο. Ήδη, η ασφάλιση αποτελεί πρόνομιο όλο και λιγότερων και το οκτάωρο μακρινή ανάμνηση για όλο και περισσότερους. Ήδη, τις κωλοδουλειές που κάποτε δούλευαν οι μετανάστες, τώρα αναγκάζονται να τις δουλέψουν όλο και περισσότεροι ντόπιοι. Ήδη, την πρακτική των τσιφλικιάδων και των εργολάβων που πάνε με το αγροτικό στην πιάτσα και φορτώνουν την καρότσα μετανάστες για ένα μεροκάματο, σήμερα εφαρμόζει σε γιγάντια κλίμακα ο ΟΑΕΔ καταγράφοντας στα μητρώα του στρατιές ανέργων έτοιμους προς τζάμπα διάθεση στα αφεντικά ως «απασχολούμενους» 5 μηνών, αν και όταν υπάρξει ανάγκη κι επιδοτούμενο χρήμα, και φυσικά για ένα μισθό ξεφτίλα. Ήδη, κάποια πόστα σε φανάρια τα έχουν σχετικά κυριλή ντυμένοι έλληνες, με ταμπελάκι που δηλώνει την εθνικότητά τους. Και ήδη, όλο και περισσότερα πεδία της κοινωνικής ζωής για όλο και περισσότερους ντόπιους άπτονται μπάτσικης διαχείρισης. Γιατί στην τελική, στον κόσμο των αφεντικών είμαστε όλοι ξένοι.

Εμείς, ως κομμάτι των από τα κάτω, τοποθετούμε τους εαυτούς μας δίπλα στους μετανάστες, σαν άλλη μια ψηφίδα στο μωσαϊκό του ίδιου ταξικού και κοινωνικού υποκειμένου. Καλύπτουμε τις ανάγκες μας με καταλήψεις στέγης, συλλογικές κουζίνες και αυτοοργανωμένες δομές υγείας μακριά από λογικές φιλάνθρωπίας. Προπαγανδίζουμε αδιαμεσολάβητα το λόγο μας με τις αυτοοργανωμένες διαδηλώσεις μας και τις καθημερινές παρεμβάσεις μας στους χώρους δουλειάς, τις γειτονιές, τις σχολές και τα σχολεία, το τρόλεϊ. Και δεν αφήνουμε σε κληρώ κληρά φασίστες και ρατσιστές.

Όσο τα αφεντικά και το κράτος τους, ανεξαρτήτως πρόσημου, κοιτάνε να αποκρύπτουν τη βαθιά ταξικότητα της επίθεσής τους, καλὰ θα κάνουμε να αφήσουμε κατά μέρος τους συναισθηματισμούς και να συνειδητοποιήσουμε ότι οι ντόπιες εργάτριες είμαστε μέρος του ίδιου σώματος, με τα ίδια συμφέροντα και την ίδια τύχη με τους μετανάστες εργάτες. Ότι οι ντόπιοι εργάτες παραμένουμε αποδυναμωμένοι απέναντι

σε κράτος, αφεντικά και κεφάλαιο όσο δεν αντιμετωπίζουμε από κοινού με τις μετανάστριες εργάτριες τον εχθρό. Και ότι η ταξική αλληλεγγύη είναι το όπλο μας. Η ιδεολογική κατίσχυση της κυριαρχικής αφήγησης είναι αυτή που ευθύνεται για την υποτίμηση της τάξης μας, και μόνο με την παραπάνω συνειδητοποίηση μπορεί να σπάσει. Τότε, θα μπορέσουμε να περάσουμε στην αντεπίθεση.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΑΣ ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΕΙ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΜΕΤΑΚΙΝΗΣΗ ΓΙΑ ΟΛΕΣ ΚΑΙ ΟΛΟΥΣ

ΚΟΙΝΟΙ ΑΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

**ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΗ ΚΑΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΗ
ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΗΣ ΤΑΞΗΣ ΜΑΣ**

